

[Stein.]

bestemmelser for dette eller hint og binde baade paa den ene og den anden Maade. De Eksempler, den højtærede Minister anførte, og som skulde illustrere et vist Mod-sætningsforhold til mine Udtalelser om Kontraktfriheden, synes jeg ikke var meget værd. De nævnte specielle Forhold vedrørende Kornpriserne m. m. lader sig ikke sammenligne med det Forhold, her er Tale om. Og hvad angaar Spørgsmaalet om Huslejens privilegerede Stilling, ja, saa ved jeg ikke, om det har saa afgørende Betydning — det har det i alle Tilfælde ikke for min Betragtning under de nuværende Forhold. Naar den privilegerede Stilling i sin Tid er indført, vil jeg for øvrigt tro, at det er sket ikke ud fra en ensidig Betragtning, men ud fra en Betragtning, der tog et vist Hensyn baade til Ejere og til Lejere. Der kan jo ogsaa ligge noget af en Beskyttelse i en saadan privilegeret Stilling for Huslejen. Men, som sagt, det er ikke for mig noget stort eller afgørende Spørgsmaal.

Den højtærede Minister mente, at jeg konkluderede paa en Maade, der kontrasterede med mine indledende Bemærkninger. Jeg sagde til Slut, at til Trods for den principielle Stilling, som jeg indtager, er jeg parat til at følge den Linie, som mit Parti har angivet i det andet høje Ting, hvor man jo blandt andet er villig til at gaa med til en Lovgivning efter enkle Linier, hvortil der knyttes en Kontraktformular, som ganske vist ikke skulde være præceptiv, men som i Kraft af den legale Karakter, der laa til Grund for dens Tilblivelse, alligevel vilde komme til at øve en moralsk og praktisk Indflydelse.

Naar den højtærede Minister spørger ogsaa mig, om mit Parti vil være med til at lade disse to Lovforslag passere, appellerer han paa samme Vis, som det er sket tidligere, til Valgresultatet fra Efteraaret. Men vi fra vor Side kan aldeles ikke erkende, at dette Valgresultat har nogen forpligtende Virkning paa de Omraader, her er Tale om.

Derimod ønsker jeg at sige, at det ikke er rimelige Arbejdsvilkaar, Regeringen giver dette høje Ting. Efter at vi nu i Maaneder har været praktisk talt arbejdsløse, vælter man henimod Samlingens Slutning en Række betydningsfulde Lovforslag, der griber meget stærkt ind paa forskellige af Samfunds- og Erhvervslivets Omraader, ind over dette høje Ting, for at vi skal tage Stilling til dem i Løbet af 0,5. Det synes jeg ikke er rimelige Arbejdsvilkaar.

Indenrigsministeren (*Dahlggaard*): Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein) har jo Ret i, at visse betydelige Lovforslag kommer senere herover, end de under normale Forhold vilde været kommet, men naar det ærede Medlem deraf tager Anledning til at sige, at det ikke er rimelige Arbejdsvilkaar, Regeringen byder Landstinget, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at Regeringen egentlig kan sige til Landstinget, at det ikke er rimelige Arbejdsvilkaar, der er budt os. Det er jo ikke ukendt, at der var Folketingsvalg den 22. Oktober, altsaa paa et Tidspunkt, hvor vi normalt skulde have været langt inde i Rigsdags-samlingen, og dette Valg var som bekendt foraarsaget af, at Regeringen ikke har Flertal her i Landstinget. Vi var meget misfornøjede med de Arbejdsvilkaar, der herved blev givet Regeringen, og maatte da bruge vor Tid til at tage et Valg. Men vi beklager os jo aldrig saa stærkt, vi tager Vilkaarene, som de kommer, og Begenhederne i den Rækkefølge, de indtræffer. Jeg skal erkende, at det ikke har kunnet undgaas, at det maatte øve Indflydelse paa Rigsdagsarbejdet, at Regeringens Medlemmer maatte deltage i en Valgkamp indtil den 22. Oktober, og at Rigsdagen først kunde træde sammen i Begyndelsen af November. Dette har medført, at et Par Maaneder blev spildt. Jeg gentager imidlertid, at hvis der paa de forskellige Omraader viser sig at være Mulighed for Resultater, vil Landstinget sikkert ikke komme til at mangle Tid.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe), at jeg kender det ærede Medlem saa godt, at jeg kan sige, at naar det ærede Medlem endelig vil noget, er det ganske ubeskriveligt, hvad der kan udrettes i 3 Uger. Jeg har været med til sammen med den ærede Ordfører for Venstrepartiet at lave lige saa betydningsfulde Love paa meget kort Tid. Nej, jeg kunde fristes til at citere: Det er Viljen, som det gælder.

Det samme ærede Medlem føjede til, at det havde været lettere for Partiet og Landstinget, hvis Ejere og Lejere havde kunnet enes i Forvejen. Ja, der er ingen Tvivl om, at det saa havde været betydeligt lettere, men hvem siger, det skal være let? Hvorfor skal Landstinget have det saa let? Det er jo Landstingets Opgave at bestille noget med disse Sager, og Landstingets og Lovgivningsmagtens Opgave er, naar Parter ikke kan blive enige, at skabe